

нѣ, христе, сегашньо-то си риданіе, но ты, като милостивъ, прости ми грѣхъ-а.“

„Дойди, клета дѣшо, съ тѣло-то, исповѣдай се на ногова, кой то е създахъ сичко-то, и отъ сега нататакъ избѣгвай отъ досегашно-то си бездѣліе, и принеси Богъ сълзы за покаяніе.“

Тѣй зачева плачъ-а си Андрей Критскій, а пѣвцы-тѣ вмѣсто народъ-а отговоратъ мѣ тѣжно на сѣкѣй стихъ: „помилѣй ма, боже, помилѣй ма!“

И подиръ това отъ неговы-тѣ уста текатъ горчиви но и високи по значеніе-то си укоренія: „намъ омилѣ (хареса) престѣпленіе-то Адамово, и както и той видѣхмы се, че сме голи предъ Бога; вмѣсто бѣино-то остищаніе-о въ мысль-тѣ ны стана тѣлесна-та помысль, коа-то се стрѣва, че е сладка, но заповва съ горчевина. Надминахмы Каинъ съ крѣвно-то си дѣло, защото самоколно станавмы крѣвници на дѣшевна-та си совѣсть, и не принесохмы както Авель нито чистѣ жертвѣ, нито пакъ некиненъ животъ Богъ.“

„Чѣй небо, да прохѣртѣвамъ, земля слѣшай гласъ-а, кой то се окайва на Бога и пѣе него.“

„Дѣше ма ты си съкѣмъ подигнала Божій-а гнѣвъ противъ себе, и потопила си си тѣло-то си и животъ-а си, както се потопи нѣкоги земля-та и сичко-то, кое-то остана на ней отъвнъ ковчегъ-а, въ кой-то бѣше спасеніе-то.“

Тѣй страшно като описа потопъ-а на наши-тѣ страсти, вика окаяннѣ-тѣ дѣшѣ, коа-то не наслѣди нито Симовъ-а благословъ, нито пакъ про-